

בס"ד

פּוֹרִים

חֶבְרוֹן

כיתות א' - ח"י שרה תשע"ד

"תלמוד תורה" כלל חסידי מודיעין צילית

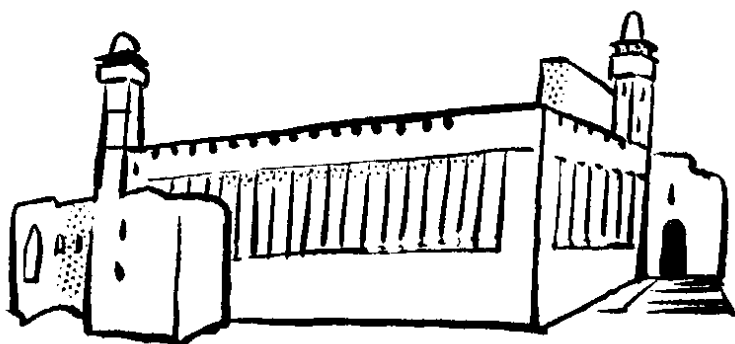
לְאַחַר גְּרוּשׁ סֶפֶרְדַּע לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כָּמָה מֵהַמְּגֻרָשִׁים
וְהַתִּישְׁבוּ בְּחֶבְרוֹן, בְּאוֹתָם יָמִים מָשַׁל בְּחֶבְרוֹן שְׁלִיט רַע
מַעֲלָלִים, הוּא נֹדַע בְּשִׁנְאוֹתָו לַיהוּדִים וְתַמִּיד חָבַל
תַּחְבּוּלוֹת כִּיצַד לִסְחַט מֵהֶם מִמּוֹן.

בְּאַחַד הַיָּמִים עָלָה רַעְיוֹן בְּמוֹחוֹ, קָרָא אֵלָיו אִיפָּה אֶת
רֹאשֵׁי הַקְּהֵלָה הַיְּהוּדִית וְכךָ אָמַר לָהֶם: "הֲנִי מְטִיל
עֲלֵיכֶם מִסַּ בְּשַׁעוֹר מְאֹה אֶלֶף שְׁקָלִי זָהָב, בְּתוֹךְ חֹדֶשׁ
יָמִים עֲלֵיכֶם לְהַמְצִיא לִידֵי סָכּוּם זֶה" וּמִנֵּין נִקַּח מִמּוֹן כֹּה
רַב? הֲעִזּוּ רֹאשֵׁי הַקְּהֵלָה לְמַחּוֹת, "אֵין הַדָּבָר מַעֲנִינִי!"
הַשִּׁיב הַשְׁלִיט הָאֲכָזֵר רַק זֹאת אֲלֵיכֶם לְדַעַת אִם הַסָּכּוּם
הַנִּקּוּב לֹא יִשְׁלַם בְּמוֹעֵד יִתְחַיְּבוּ בְּנֵי קְהִילַתְכֶם בְּנִפְשָׁם.

אבלים וחפויי ראש יצאו ראשי הקהלה מבית המושל,
כל יהודי העיר נאספו בבית הכנסת ושם גזרו הרבנים
תענית צבור וקראו לעם לחזר בתשובה, יום יום נאספו
היהודים בבית הכנסת לתפילות ותחנונים, ובינתיים
קרבו והלך המועד שבו עליהם להמציא את הממון
לשליט, אך בידי בני קהלת חברון העניים לא היה
הסכום הדרוש, אפילו מחצית לא הצליחו לאסוף, ביום
שקדם ליום המיעד הבינו יהודי חברון כי כסף לא ימצא
להם.

ועל כן נמנו וגמרו ראשי הקהלה לשגר קויטל אל
האבות הטמונים במערת המכפלה, בקויטל בקשו בני
הקהלה מאבות האמה לעורר רחמים לפני ה' ולהתחנן
שיעזר לבניו, אך כיצד יכניסו את

הקויטל אל תוך המערה והרי אותו משל אכזר ממנה גם
על מערת המכפלה ואין הוא מתיר ליהודים להכניס
פנימה, חשבו ראשי הקהלה וחשבו ולבסוף החליטו
לשחד את השומר הנצב בפתח המערה כדי שהלה
יסכים להכניס את הקויטל דרך חלון קטן הפונה אל תוך
המערה, סכום כסף גדול הוחלק לתוך ידיו של השומר
וזה הסכים לבצע את המשימה.

בלילה ההוא נדדה שנתו של מושל חברון, כל
מחשבותיו סבבו סביב הממון הרב שעתידי הוא לקבל
ביום המחרת, עודנו מתהפך על משכבו והנה שלשה
זקנים נגלו אליו: "אם חייך יקרים לך", אמרו לו השלשה
בקולות מאימים, הב לנו

מִיד אֶת הַסְּכּוּם שֶׁדִּרְשָׁתָּ מֵאֵת הַיְּהוּדִים! נִבְהַל הַשְּׁלִיט
עַד עִמְקֵי נִשְׁמָתוֹ, מִיד נָתַן לָהֶם אֶת הַסְּכּוּם שֶׁדִּרְשׁוּ
וְהַשְּׁלִשָּׁה נִעְלְמוּ כְּלֹא הָיוּ.

הַגִּיעַ הַבֶּקֶר בְּרֹאשׁ פְּלַגַּת חֲיִלִּים יֵצֵא הַשְּׁלִיט אֶל בֵּית
הַקֹּהֵלָה הַיְּהוּדִית כְּשֶׁחֲרֻבוֹתֶיהֶם שְׁלוּפוֹת פָּרְצוּ הַחֲיִלִּים
וְקִרְאוּ הָבוּ לָנוּ מִיד אֶת הַכֶּסֶף, בְּזֶה הָרָגַע הַבְּחִין רֹאשׁ
הַקֹּהֵלָה בִּקְפֹסֶת זָהָב הַמוֹנִיחַת בְּקֶרֶן זָוִית, בְּהֶסֶס מֶה
נִגַּשׁ אֶל הַקּוֹפֶסָא וּפֶתַחָה וְהִנֵּה בְּתוֹךְ הַקּוֹפֶסָא מְטֻבְּעוֹת
זָהָב לְרֹב סֶפְרוֹ וּמִצְאוּ כִּי הַסְּכּוּם הִנֵּמְצָא בָּהּ זָהָב בְּדִיוֹק
לְסְכּוּם שֶׁדִּרַּשׁ הַשְּׁלִיט מֵהַיְּהוּדִים, פָּנָה אִיפֹה רֹאשׁ
הַקֹּהֵלָה אֶל הַחֲיִלִּים וְהִגִּישׁ לָהֶם אֶת קְפֹסֶת הַזָּהָב וְאֵת
כָּל אֲשֶׁר בְּתוֹכָהּ.

אך ראה השליט את הקופסא וצעקה נמלטה מפיו הלא
זוהי הקופסא שלי! וזכר מארעות הליל האחרון צפו
ועלו בלבבו, בקול רועד פנה אל בני הקהלה ואמר:
"אספר לכם מנין הגיעה הקופסא לידיכם, שלשת
אבותיכם אברהם יצחק ויעקב הטמונים במערת
המכפלה הם שהביאו אותה, בודאי שמעו את
תפלותיכם ובקשותיכם, אנא! המשיך השליט וקולו נחר
מהתרגשות, סלחו לי על כל אשר עוללתי לכם ומעכשו
מבטיח אני לכם כי אנהג כלפיכם בהגינות ובצדק", בני
הקהלה הביטו בו בפליאה, והמושל המשיך: "כסימן
ובהוכחה לרצוני הטוב הנני מותר על הסכום הכסף
שדרשתי מכם והקופסא וכל אשר בתוכה לכם היא"
שמחו יהודי חברון על הנס שנעשה להם ולזכרו של נס
זה נהגו לחגג מדי שנה ביום יד' טבת את החג שנקרא
בפיהם "פורים חברון".

